

Ивана Пајић

НЕКО ЈЕ УВЕК ПРЕВАРАНТ

УОЧИ НАСЛОВА, КИША!

„Зашто очекујем
љубавну песму
или нешто о стварању
када отворим књигу
баш овде
и када прочитам наслов
зебњом изненађен
док ме у ствари
затиче киша
у немоћи
да се гологлав сакријем
било где?”
питаш ме
издалека
ћутке
устоличен у намери
да покренеш своје тело,
смешак моје руке,
и понеки суседни лист.

ЦРТАЧУ, КРАТКО ОБРАЋАЊЕ

Небески цртачу, како правиш снове?
Гледала сам кроз затворено око и видела како се лица мењају.
Није то био полусан.
Било је зелено-црно и на међи будности и спавања.
И још једно питање:
Откуд ти тако вешт а на небу?
Немој да избегаваш одговор – знам да постојиш,
иначе ти се не бих извињавала
због грубе блискости.

КОЊ

О крађи не треба говорити превише,
нити о неминовности одласка на пут!

Коњокрадица је украо коња.

Коњ је понео, занео и однео коњокрадицу.

На ветрометини им је
ветар за ветром
ударао лица
(ако они њима нису
миловали њих).

Никога није болело!

КОЊОКРАДИЦА

Неко је нешто урадио крадом.
Коњокрадица је, на пример, поново украо.
Док се, приликом крађе, прикрадао,
мислио је на још нешто
осим на звук.
Познајем коњокрадицу.
Предан је крађи и доследан у доласцима
јер су тајне нешто
што је наизглед настало
да би он њима баратао,

као да их је добио,
по рођењу, на поклон,
од жена које долазе у кућу
и додирују дете
чистим рукама.

ЛЕК

Људи су открили лек против смрти.
Направили су ми душу поново.
Моја душа је човек.
Дешава се, од тада,
да он и ја,
из дана у дан,
у исто време једемо
и мрвимо по столњаку сопственим прстима,
док седимо за два различита стола,
направљена од два дрвета
чије лишће никада није чуло за лишће оног другог.
Тада, углавном, ћутимо.

НАИЗМЕНИЧНО НЕПАРНО

Заиста зналачки заинтересован за моје објашњење.

Једини појам који сам везивала за њега је нож.
Био је леп као нож.

Изгледао је онако како је реч звучала.

Постојао је звучношћу.

ШТА ОНА ИМА

Она има превише тајни.
Брижљиво их чува и одева,
у папир најчешће.
Оне понекад преовладају
па делују на сазданост
њене стварности.
Кад год се то догоди
она подлеже обичају
да пристаје на поигравање;
рањава их
са упорношћу детета
које шутира камен,
одсутно од свог чина и
несвесно
да се скоро све додирнуто
круни
и оставља трагове
од својих мрвица.

РЕЦЕПТ ЗА БЕВАНДУ

Да би настала савршена љубав
требало би нешто
помешати с нечим.
У пословима мешања
неко је увек преварант.
То је онај
ко оставља нешто
негде,
као да је заборавио,
намерно,
на дохват руке
неког другог.
Без преваранта
не би било
ни савршене љубави,
витешке одважности благог лоповлука.
Непрестано бежање
од изражавања
у првом лицу

стиже у тачку вечитог старта,
зато
сипам вино
у твоју чашу воде
и на крају песме
остављам
шум.

УЛАЗАК У СОБУ

Песма избија из времена.
Отуда и пукотине које посматраш.
Јави се сметња, попуни пукотину и оде.
Сметња се врати,
а пукотина, која се већ нада,
остаје недодирнута.
И ова наста тако.